

DIVADELNÍ DĚČÍN 4

KVĚTEN
2008

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

18. května 2008

AC POROTA vs. FC ZBYTEK SVĚTA 5:3

Reportáž z fotbalového šlágru letošního kola nejvyšší divadelně-fotbalové ligy

Hosté v modrých dresech měli hned od začátku navrch, ale chyběla jim přesná koncovka. Skóre zápasu tak otevřel až v 17:03 František Hnilička, který našel ve velkém vápně kopačku a nemýlil se.

Utkání pak bylo na čtvrt hodiny přerušeno, protože fanoušci házeli na hřiště příliš vtipné komentáře.

„Tatííí čílej,“ povzbuzoval Michálka staršího Michálek nejmladší. Povzbuzený Petr dal Porotě naději, když nadějně vystřelil a – beznadějně přestřelil.

Jak ubývalo sil, hráči postupně přitvrzovali. Ovšem ne všichni. „To nebyla ruka, ale prso,“ komentoval měkký obranný zákrok Bezouškové nejmenovaný fotbalový odborník Dušan Zakopal.

O obrat v utkání se zasloužil v 17:09 Michálek, který pronikl neproniknutelnou skrumáží těl mezi oběma svatyněmi a vsítil do pomyslné sítě reálný gól, srovnávající stav na 1:1.

„Červení, nemáte temporytmus!“ zanalyzoval přesně hru Poroty profesor Císař, toho času v zámezí. Dehonestování porotci se zastyděli, drasticky seškrtali svou hru a vzápětí v čase 17:26 Schejbal nejprve zahrozil a pak překonal

nejdříve sebe a následně i brankáře modrých: Porota vedla 2:1.

Modří se vzepjali k protiútoky a na červenou branku se valila jedna útočná vlna za druhou, ovšem Svět nedokázal překonat výtečnou brankářku Exnarovou, která snad měla v rukavicích magnet, což dokázala sérií bravurních zásahů.

V 17:28 se ke slovu dostal Purkrábek, který na moment ztratil orientaci v prostoru a prudkým kopem poslal míč za záda překvapené Exnarové. Vlastním gólem srovnaný stav 2:2 ale vydržel jen dvě minuty, než Schejbalovi spadl na nohu centr z pravé strany a zkušený borec zvýšil na 3:2 pro Porotu.

Tento gól jako by porotce vrátil do zápasu. Do té doby hlavně nohama

hrající Purkrábek se rozhodl hrát raději hlavou, což se ukázalo jako výborné rozhodnutí: v čase 17:34 polaskal míč temenem a nekompromisně vymetl pavučinu modré branky.

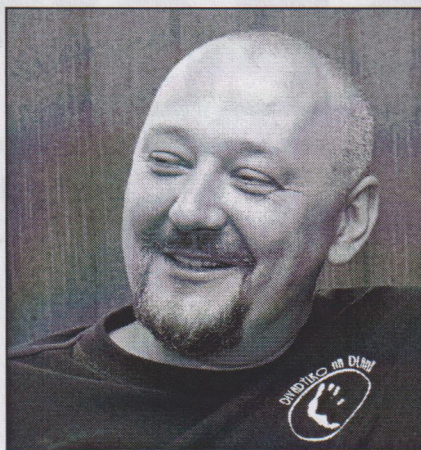
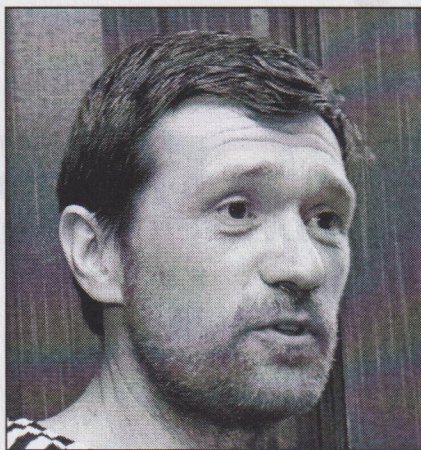
Modří už věděli, že jim hrozí debakl, a vybíchovali se k poslednímu náporu. Jan Hnilička se utrl na vlastní půlce a po sólovém průniku nejprve vlastní a pak soupeřovou obranou snížil dvoubrankový náskok Poroty o jeden gól na 4:3.

Zápas razantně kulminoval. Aktivní Michálek jako by byl na trávníku nejméně třikrát, také Hnilička dokázal vykrývat snad hned dva posty najednou. O vzrušení se ještě postaral Schejbal, který po střetu s Vaňkem filmoval trojnásobnou otevřenou zlomeninu obou levých nohou tak přesvědčivě, že několik zástupců amatérských souborů začalo bezděčně tleskat a jásat.

V 17:41 imaginární rozhodčí nastavil 3 minuty. V prodloužení pak skóre zápasu definitivně uzavřel Petr Michálek, který si v 17:42 ideálně naběhl. AC Porota porazilo FC Zbytek světa 5:3, což vzhledem k tomu, že se zápas hrál ještě před vyhlášením výsledků, není žádný div. -das-

VŽDYCKY JSME SPOLU FYZICKY

Rozhovor s Radkem Kotlabou a Petrem Matouškem

S Petrem Matouškem a Radkem Kotlabou z Divadélka na dlani proběhlo setkání - těsně po rozborovém seminář - o sbírce pozoruhodných kriminálních příběhů odehrávajících se v pařížské ulici Bonapart, ve třetím patře domu č. p. 17, který mimochodem sousedí s Českým kulturním střediskem... Ještě, že naše setkání neproběhlo až po fotbalovém utkání, to bych se asi od obou zúčastněných hráčů už nic nedozvěděla.

Jaký byl rozbor?

PM: Pro nás příznivý.

RK: My jsme z něj měli hezký pocit.

PM: Oproti rychtř, kterou jsme dostali v Rakovníku, ale oprávněnou.

RK: U těch rozborů má člověk málokdy pocit, že je špatně to, co slyší. Spíš někdy nám úplně nesedne forma, kterou je to řečené. S obsahem v zásadě nepolemizujeme. Někdy je lepší říct si věci mezi čtyřma očima, než se exhibovat na rozboru před další desítkou lidí.

PM: Mnohokrát jsem zažil ještě v úplně jiném divadle paní režisérku, která měla potřebu bránit soubor na rozboru za každou cenu. A když už nebylo možné soubor nějak ubránit, tak spustila: „já jím to říkala“. Toho jsem se vždycky snažil vyvarovat. Pokud inscenaci diváci nepochopí, tak je to naše chyba.

Tvoříte spolu, píšete spolu, režírujete spolu, hrajete spolu. Pánové nejste pořád spolu?

PM: Ten text jsme nedělali spolu fyzicky, my jsme si ho posílali.

RK: Můj vklad je spíš drama-

turgický a Petrův vklad je spíš režijně autorský. Pořád přepisuje verze po každé zkoušce, když vznikne něco nového. Já jsem spíš ten, který přichází s prvním impulzem, od kterého se to pak většinou odvine úplně jinam. Pak vznikají problémy, kdy já si myslím, že se hraje pořád první nápad, ale přitom jsme už dávno někde jinde a pak to chci vysvětlit

Na začátku jste spolu museli přeci fyzicky být?

RK: Vždycky jsme spolu fyzicky.

PM: Na zkouškách určitě. Radek přinesl knížku a nezávisle na sobě jsme vybrali povídky.

RK: V současné době je z povídek japonského autora Šin'ichi Hošimi už jen slabá půlka.

PM: Už jsou tak zkratované, že už je to čistě převzaté. Velmi dlouho jsme debatovali o tom, jak to propojit do celku.

RK: Řešili jsme hlavně rámec. Věděli jsme, že se to bude odehrávat v Evropě, a že to půjde napříč dvacátým stoletím.

PM: Možná jsme udělali chybu a měli jsme to zasadit do Čech, ale odrazilo nás těch 40 let komunismu, takže by se opakovalo pořád to samé.

RK: Myslím, že je ta Paříž výhodou. Když jsme v prostředí, které všichni tak důvěrně neznají, tak se tam některé věci schovají spíš, než kdybychom to hráli v Praze.

Napsání scénáře, režírování a hraní - dá se to skloubit? Nechybí vám třetí oko?

PM: Chybí.

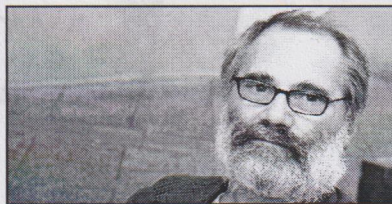
RK: Někdy nám chybí hodně, ale

P. Matoušek, R. Kotlaba:
Rue Bonaparte 17 aneb Pařížský pitaval

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav
režie: Petr Matoušek a Radek Kotlaba

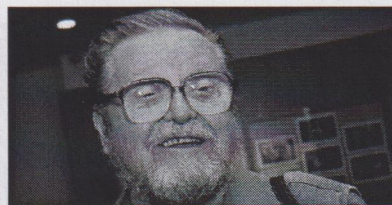
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Nenašel jsem bohatší obsahovou aktivitu v hereckých výkonech. Něco jako by tomu bránilo. A příležitosti tam bylo dost.

Radvan Pácl, Praha

Umně napsáno, méně umně zkolážováno, dílčí pointy drobníček dobré, ale zdá se mi, že ten hlavní svorník „jaksi“ chybí. Jinak hráno převážně s humorem, i když někdy zastřeně.

Dušan Zakopal, Ostrava

VÝKŘIK ZE HRY

„Babička byla
pěkná štabajzna.“

tady je to zrovna udělané tak, že nejsme nikdy oba na jevišti, takže se můžeme na sebe koukat. Můžeme se doplňovat.

PM: Někdy třetí oko máme od někoho nezávislého, kdo se přijede podívat na zkoušku.

Ono by to vůbec nešlo, vlastně když už uděláme scénář, tak už bychom neměli ani režírovat, ale to je taková nouze...

RK: V divadle se hodně těžko hledá režisér a na druhé straně nám vyhovuje, že každý z herců tam může vnášet něco svého.

PM: Spíš musí.

-jas-

PITAVAL S NE ZCELA JASNOU POINTOU

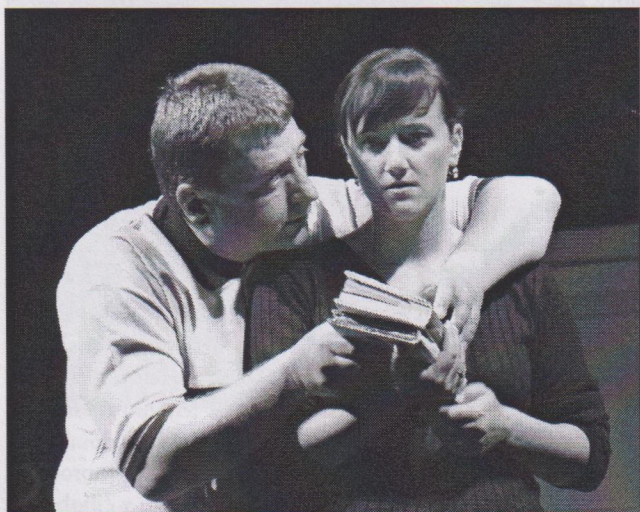
Petr Matoušek a Radek Kotlaba z Divadélka na dlani Mladá Boleslav se nechali inspirovat příběhy z různých pitavalů a černých kronik a připravili scénář k inscenaci Rue Bonaparte 17 aneb Pařížský pitaval. Jednotlivé příběhy jsou situovány do jednoho bytu, v němž se často střídají pochybní nájemníci, kteří mají něco společného se zločinem, konkrétně s nějakou vraždou. Tyto příběhy z minulosti jsou pak propojeny současným, vědomě až banálním rámcem, kdy se mladí lidé nastěhují do bytu po babičce, na neodbytný popud novomanželky ho uklízejí a nacházejí nejrůznější předměty po předchozích nájemnících. Dalším spojovacím tématem – a autoři to uvádějí i v programu k inscenaci – je potom zaklepání na dveře a napjaté očekávání, kdo se za těmito dveřmi zjeví. Tohle téma ale v in-

scenaci není důsledně naplněno, ne vždy se daří vzbudit ono žádoucí napětí. Příčinou je mimo jiné i skutečnost, že se zajímavější a důsledněji vybudované příběhy nacházejí v první části inscenace a pak už má celek poněkud sestupnou tendenci. Problematická je především poslední epizoda z historie – je příliš málo zřejmé, jaký vztah mají obě protagonistky mezi sebou, stejně jako obava vražedkyně z toho, že by onen vyvolávač duchů mohl objevit, že vraždila, i závěrečná vražda jehlicí pak vyznívá do ztracena a nikoli do razantní závěrečné pointy. Stejně tak ale současný rámec inscenace nevyznívá zcela jednoznačně a nevíme, nakolik je to záměr a nakolik pouze režijní neobratnost. Narození děcka bychom mohli číst jako zrušení vražednického prokletí bytu na Rue Bonaparte v domě číslo 17. Jenže

po rozbalení balíčku, který si novomanžele v úvodu přinesli jako dárek od babičky s tím, že ho podle rozhodnutí manželky rozbalí, až se zabydlí, vidíme, že obsahuje portrét babičky vražednice, s vražednou jehlicí přilepenou k obrazu zezadu. Takže jaká je vlastně pointa? Prokletí bytu bude pokračovat?

V hereckých prostředcích je ve všech svých postavách nej přesnější Petr Matoušek (komisař Rochett, Saša, Hans Schmidt), a v epizodě o vraždě manžela profesora pak Simona Matoušková jako profesorova žena Luisa. Scénické řešení je minimalistické, ale naprosto funkční. Inscenace Petra Matouška a Radka Kotlaby je vědomě budovaným celkem a je jistě v jejich silách ještě jej dopracovat a zpřesnit.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Na začátku sobotního přehlídkového dne jsem viděl krásně nasvícené dveře. Z radoval jsem se, protože byly příslibem čehosi neznámého, netušeného – a přitom zase voněly čímsi důvěrně známým. Říkal jsem si: bude-li celé představení takové, potom to bude skvělé. A k tomu program! S nostalgií jsem spočinul očima na plánu pařížské čtvrti St. Germain des Prés, kde jsem při jednom svém pařížském pobytu bydlel a prochodil ji v denní i noční dobu. Mé očekávání rostlo – ty dveře v té pařížské čtvrti mne naladily svou atmosférou na velký a jedinečný zážitek divadelní.

Nedostavil se. Naopak spadl jsem

rychlým volným pádem do všedního dne běžného českého amatérského divadla, v němž se tu něco daří a tu zase nedaří, v němž ležerní přiblížnost vypadá občas jako záměrný styl a jindy jako ledabylost, v němž situace vycházejí a zase nevycházejí a herectví je takové, jak pánbůh dá. O stylu ani nemluvě. A přitom ta Paříž a hlavně ty nasvícené dveře přímo ten styl nabízejí; jen po něm sáhnout.

Ale pařížské tajemno slibované dveřmi se nekonalo, herecko-režijní řešení situací bylo v duchu, o němž hovořily předešlé řádky. Je ty dveře zůstávaly jako připomenutí, o čem ten povídkový tvar měl a mohl být, co měl pro diváka splňovat,

jaký byl zřejmě záměr pánů Petra Matouška a Radka Kotlaby, když sáhli po tomto tématu a připravili si scénář a zrežirovali inscenaci s názvem Rue Bonaparte aneb Pařížský Pitaval.

Po představení jsem si dočetl program pro toto představení a v něm báseň Dveře, která začíná veršem: Miluji dveře, neboť v nich je pláč i smích. A končí takto: „Někdy se jich až lekám/, že se každé chvíle rozletí/ a vstoupí ten, na něhož po celý život čekám / -suchý host-/samá kost-/řekne:/ DOST!

Kdyby se tak těmi dveřmi vstoupilo do prostoru divadla tohoto vnitřního náboje!

Jan Císař

NA ŽENÁCH ZŮSTANE TO NEJHORŠÍ: ZŮSTAT NAŽIVU

Rozhovor s režisérkou Andreou Helmichovou

Proč jste si vybrali takovou klasiku a klasicky ji i inscenovali?

Nevím, jestli jsme ji inscenovali úplně klasicky. Vybrali jsme si ji, protože jsme docela mladé divadlo, fungujeme teprve osmým rokem a pořád si ještě zkoušíme, co nás bude bavit. Herci se musí hodně věcí učit. Včera na hodnocení Antigony říkal pan režisér Schejbal, že herci se antiku učí v prvním ročníku, tak mi jsme k ní dospěli až v tom sedmém. Díky tomu, že je to soubor amatérský a pořád se obměňuje, pro hodně z nich je to prvotina. Říkala jsem si, že na

to máme výborné obsazení a můžeme si to zkusit. Je fakt, že amatérské soubory hrají většinou komedie – ale někdy si říkám, že je to skoro škoda pro herce – když už rostou herecky a kvalitativně, nesáhnout si na něco jiného. A tohle pro ně byla výborná příležitost, protože na té inscenaci vyrostli všichni.

Včetně Vás?

Já jsem si to náramně užívala. Nemůžu zhodnotit, jak jsem vyrostla nebo nevyrostla, ale pro mě to byla zatím asi nejúžasnější práce, protože jsem měla pocit, že se to dělá tak nějak samo.

Nemáte tedy pocit, že jste hru provedli klasickým způsobem?

Nikdy jsem takto antiku neviděla

dělat. Nedochovali se třeba žádné noty. Ví se, že chóry byly v antice zpívané, ale nedochovala se žádná vzpomínka. Mně se líbilo, že v Indii a Číně se noty dochovaly a inscenace tři tisíce let staré se hrají i teď. Indickým a čínským divadlem jsme se nechali trochu inspirovat – v pohybu i v hudbě. To si myslím, že se běžně nepoužívá.

Jak probíhala práce s textem?

Nejdřív jsme se zabývali Euripidem, ale je pravda, že ten jazyk je už hodně těžký. Když jsme ho četli, tak se stávalo, že jsem musela vysvětlit každý verš. Když jsem pak přinesla Sartrovu úpravu, tak tam jsme najednou rozuměli každému slovu. Sartre z Euripidovy hry vyšel, má stejné postavy, stejné monology a sbor. Jen tomu dodal existencialismus.

Co je pro vás hlavním tématem Trójanky?

Úděl žen. Chlapi si vedou válku a na ženách pak zůstane to nejhorší. Zůstat na živu.

Myslíte si, že je to v této době aktuální?

Hrozně moc. Jak se svět zmenšuje, tak ať je to kdekoli, vysílají se přímé přenosy a pro nás je to všechno najednou hrozně blízko. Když byl mému synovi rok (teď už v inscenaci hraje), přišlo 11. září – a já jsem to tenkrát tak strašně silně prožívala. Měla jsem strach, že to přeroste v nějakou větší válku

a že to už není tak daleko od nás... myslím si, že to téma je silné pořád.

Váš syn hraje v inscenaci malého Astyanaxe. Netraumatizuje ho ta role?

Ze začátku, když chodil na zkoušky, tak musel za každou dostávat Kinder vajíčko, aby to s námi vydržel. Teď si myslím, že to snáší úplně dobře. Je pravda, že jsem celou dobu v zákulisí, jsem tam s ním, mám ho na klíně a vykládám mu, jak moc ho mám ráda, aby se to vyrovnalo. Ale myslím si, že velmi dobře dokáže rozlišit, co je divadlo a co je život. Až jsem se divila, jak moc tomu rozumí.

A jak prožívali a prožívají ostatní herci své role?

Euripides, J-P. Sartre:

Trójanky

BLIC Ostrožská Nová Ves

režie: Andrea Helmichová

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Vnímal jsem toto představení s velkým zájmem a i přes určité nedostatky (např. některé výkony v mužských rolích) oceňuji inscenační i divadelní snahu o konkrétní sdělení. Určitý druh samostatnosti právě takto uchopit v inscenaci – v představení.

Radvan Pácl, Praha

Představení zaujalo svou sugestivností a osobním nasazením celého kolektivu, tím si získali diváky. Myslím si však, že vyššího účinku mohlo být dosaženo, kdyby režie dbala více o stejnorodost užití hereckých prostředků v činoherní složce.

Dušan Zakopal, Ostrava

Už od začátku, v tomhle jsme demokratický soubor, jsem jim řekla, že pokud by se jim do textu nechtělo, tak do toho nejdou ani já. Rozhodli se, že chtějí. Kolikrát, když už já jsem to chtěla vzdát, protože jsem viděla, jak je to třeba i nicí – Hekabé si třeba musela dát měsíc pauzu, aby se nervově vyrovnala s tím, co v té roli prožívá – tak to byli oni, kdo chtěli vytrvat a dovést až do konce. Všichni v tom cítili tu sílu sdělení. Moc si vážím toho, že byt pro někoho je to první nebo druhá divadelní zkušenost, tak to, co vytvořili, je na vysoké úrovni. Pro mě. Protože jsem je viděla od prvního kroku, kdy se teprve učili mluvit a chodit po jevišti.

-sos-

VÝKŘIK ZE HRY

„Největší trápení máš
teprve před sebou.“

AMBICIÓZNÍ PROJEKT NE ZCELA NAPLNĚNÝ

Divadlo BLIC z Ostrožské Nové Vsi si zvolilo úkol rozhodně náročný, když si vybralo k nastudování Euripidovy a Sartrovy Trójanky. Sartrova verze hry prohlubuje existenciální rovinu, která se objevuje už u Euripida - např. bohové se distancují od osudu smrtelníků, lidé si za své skutky mohou sami - na nich je, jak se svým životem naloží, zda zvolí peklo na zemi či smrt. Předloha počítá s tím, že jevištní realizace bude akcentovat

spíše sdělení než prožitek, spíše postoj než psychologickou motivaci. Chór zůstal u Sartra zachován, i zde jde autorovi více o komentář než o emoce.

Divadlo BLIC se pokouší uchopit předlohu expresivními výrazovými prostředky, vypjatými emocemi, patosem. To je ale nesmírně obtížné a také se souboru nedaří tento záměr naplnit tak, aby se tyto emoce přenesly do hlediště. Nejsilněji proto působí situace, které jsou

prosty exprese - např. když se Andromaché loučí se synem. Kamila Nekolová jde po jejím vnitřním smyslu, staví na sdělení a ne na prožitku a je tak přesvědčivá a pravdivá. Také u Hekabě Jiřiny Fojtové nacházíme takové okamžiky.

Inscenace souboru z Ostrožské Nové Vsi je nesporně ambiciózním a v amatérském divadle běžně nevidaný projektem. A cenným i přesto, že se zvolený inscenační záměr nepodařilo naplnit. *-naex-*

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Odpolední představení se vymklo tomu rázu děčínské přehlídky, do něhož jsme vpluli včerejším dnem a pokračovali rámem - rázu zábavného divadla. Euripidovými a Sartrovými Trójankami jsme nejenom vpluli do tragédie velmi nelítné podoby, ale také do složitých problémů inscenačních. Nechci, aby se to, co teď napíšu, bralo jako zdvořilostní fráze, ale nemohu si pomoci, musím začít tím, že si vysoce cením odvahy a náročnost volby tohoto titulu. S největší pravděpodobností přesahuje možnosti souboru BLIC z Ostrožské Nové Vsi a způsobil mu patrně mnohé problémy, které jsou v inscenaci více nebo méně zřejmé. Ale to nic nemění na tom, že divadlo jako menšinový umělecký druh s ohromnou

tradicí je povinováno sobě samému i celé kultuře se občas vracet ke svým zdrojům a pokoušet se jejich obnovením a zároveň aktualizováním měřit cestu, kterou ušlo a svou schopnost navazovat na to, co je zrodilo.

Euripidem vrcholí vývoj klasické antické řecké tragédie od pevného soužití s náboženstvím k čím dále tím většímu vyjevování osudu lidí, který si chystají sami. V originále Trójanech zazní, když jedna z žen volá na pomoc bohy, výzva, aby na bohy nespolehala, těm jsou osudy lidí lhostejné. Asi právě tohle upoutalo Sartra, neboť ta hrůzná a děsivá situace žen opuštěných bohy i lidmi a vydaných na milost a nemilost vítězů mu otevřela šanci obnažit bytí lidí vržených na napro-

sté dno a přece i v této propasti nucených utvářet svou existenci.

Tento text by se dal hrát nejrůznějším způsobem, inscenace se opřela o styl řeckého divadla, které bylo divadlem syntetickým. Zase musím opakovat, že to byla odvaha a že to opět znamenalo nastražit si nejrůznější překážky, které se nepodařilo vždycky zmocit tak, jak by bylo žádoucí. Ale jsem přesvědčen, že to stálo zato, když pro nic jiného tak proto, že nastal tvrdý zápas s konvencemi, které jsou vždycky přímou cestou k ustrnutí. A přitom to nebyl zápas vedený z pouhé touhy po novosti, ale přímo naopak: po zkoumání toho, co představovalo divadlo v minulosti a co z toho žije a může žít dnes jako tradice, která je stále živá. *Jan Císař*

ROZHODNĚ NEJSEM FEMINISTA

Rozhovor s režisérem a autorem scény Lubošem Fleischmannem

Co jste říkal dnešnímu publiku?

Publikum bylo divadelní, což bylo znát. Smáli se, usmívali, měli ty rohličky, a to je pro nás vždycky dobrý. Když hrajeme komerčně v jiných sálech, tak se diváci smějí jinde. U téhle hry, když je stovka lidí, tak je to tak akorát a holkám se hraje dobře. Když je méně lidí a holky neslyší odezvu, je to pro ně těžké. Tady lidí bylo dost, takže spokojenost.

V roli režiséra této hry bych si spíše představila ženu...

Já právě ne. Já si naopak myslím, že je dobře, že to režíruje muž. Ani si nedokážu představit, že by to režírovala

ženská. Snažil jsem se, aby to nebylo úplně feministické, aby to trochu vyznělo i proti ženskéjm. Že to není tak růžové, jak ony říkají. Dělal se mi to velice dobře, byla to moc pěkná práce. Dokonce jsem si hru sám vybral a chtěl jsem, aby to hrály tyhle tři holky. A ony splnily očekávání, která jsem měl.

Říkáte, že jste si hru sám vybral - předpokládám, že jste hledal komedii. Proč padla volba právě na Danauda?

Hledal jsem v DILII hru pro tři holky, nějakou komedii, a tohle bylo jediné, co mi z nabídky vypadlo. Napsal jsem si o text a po prvním přečtení jsem si řekl, že je to moc hezky napsaná hra, kterou chci dělat. Přišel jsem na ni náhodou a taky díky pilnému hledání. Snažili jsme se, aby to byla satira. Brali jsme to jako nadsázku, a tak jsme do toho i šli.

Jste feministka?

Ne, rozhodně ne.

Když se podívám na seznam her, které mělo a má na repertoáru Divadlo LUNA Stochov, jde o velmi ambiciózní výběr. Co máte v plánu dál?

Máme vybranou jednu komedii od Neila Simona, pracujeme na tom, proškrtáváme, zkoušet začneme později. Začali jsme budovat soubor na vážných věcech jako byl Pokojíček, Kafka... Dokonce si myslím, že Pitínského Pokojíček byla jedna z našich nejúspěšnějších

inscenací – to je můj subjektivní názor. Pak přišla doba, kdy jsme měli pauzu. Já jsem měl svoje osobní problémy.

Vytáhl nás z toho Jarda Kodeš, začal s námi zase dělat velký styl, který jsme měli před dvěma lety. V té době jsme si řekli, že musíme změnit žánr - pro nás a pro stochovské diváky, aby začali chodit do divadla. Upjali jsme se na komedie, ale ono to nebude na dlouho. Hledáme i vážnou věc, která by nám přinesla zase jiný obzor. Příklon ke komediím je samozřejmě kvůli divákům. Vážnější tituly neměly moc repríz. Je spousta profesionálních divadel, zájezdovek – je to prostě přehlcené – a my jsme si řekli, že bychom chtěli mít hodně repríz a hodně jezdit po České republice. Teď na nás chodí lidi i mimo Stochov, dnes to byla od říjnové premiéry už 17 repríza.

A kam se poděla ta něha?

To nevím, kam se poděla. Je to zkrátka satira se vším, co k ní patří.

J-C. Danaud:

Ach, ta něha našich dam!

Divadlo LUNA Stochov

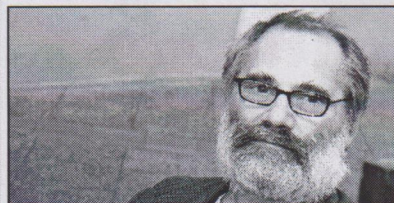
režie: Luboš Fleischmann

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Manželské vraždění v groteskním pohledu ženského pohlaví v provedení tří komediantek. Příjemné zakončení červené niti letošního Divadelního Děčína/Třebíče. **Dušan Zakopal, Ostrava**

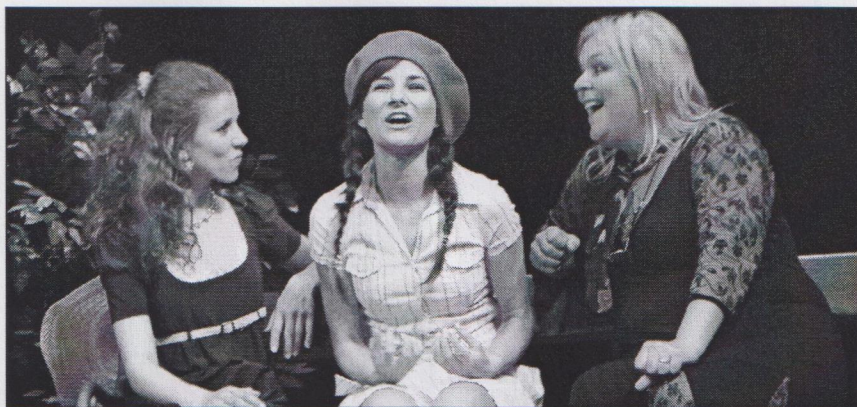

Všechny tři herecké výkony byly limitovány strukturou hry. Ironický odstup by podle mého měl být silněji zastoupen. Odvaha. **Radvan Pácl, Praha**

VÝKŘIK ZE HRY

„Musíme muže opotřebovávat!“

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

A ještě jednou jsem na konec viděl jedno představení. Jeho textová předloha patří k těm, kterých je dnes v dramatrice evropského činoherního typu naseto jako máku. Několik postav, jedno prostředí a nějaký problém – jakýkoliv: od psychologie po otázky sociální – jenž se mezi těmi několika postavami vynoří, spojuje je a zároveň také nějak vymezuje jako odlišné individuality. Žánr bývá různý, většinou se však tyto texty pohybují na různých hranicích a v různých rozmezích, tu přeskakující do dramatu, tu do komedie, tu do absurdní hříčky, tu do

frašky či grotesky. Ale hlavně: jsou to texty zasazené do současnosti, jejichž tematika okamžitě najde vděčného diváka. Mají jednu nevýhodu: jejich skoro omezené obsazení a jediné prostředí nedovolí situace rozvíjet ve velkých obloucích, ale musí se na malé ploše vymýšlet bohaté herecko-režijní rozehrávání.

Což se Luně Stochov v inscenaci textu Jean-Claude Danauda *Ach, ta něha našich dam!* podařilo. Dámy Marie Benešová, Nataša Gáčová a Daniela Šteruská mají všechny předpoklady, dispozice a

KVALITNÍ ZÁBAVNÉ DIVADLO

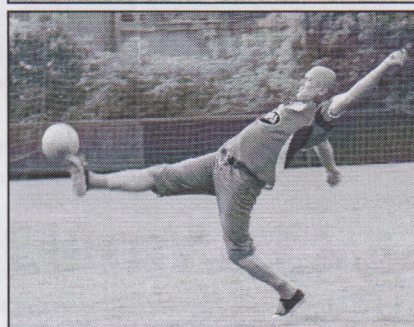
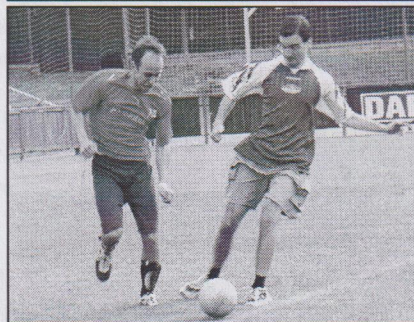
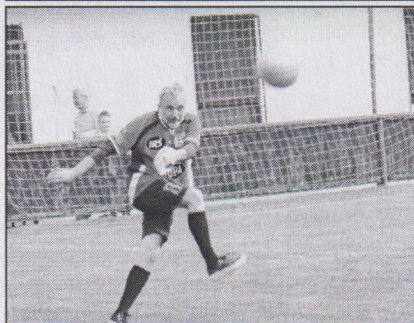
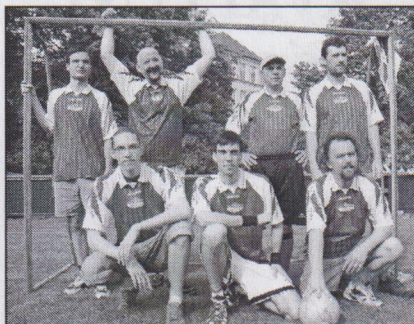
Divadlo Luna Stochov nastudovalo hru francouzského autora Jean-Clauda Danauda *Ach, ta něha našich dam!* Je to slušně napsaná groteskní komedie, v níž tři ženy se sice tváří velmi feministicky, ale v podstatě je všechno jinak. Inscenace Divadla Luna může fungovat především proto, že má tři schopné herečky a režiséra, který jejich schopností dokáže využít ve prospěch celku.

Marie Benešová (Vdova), Nataša Gáčová (Sophie) i Daniela Šteruská (slečna Petitpas) zvládají přesnou nadsázku a hlavně sebeironii, protože sebeironická tato hra je. Režisér Luboš Fleischmann vede herečky k vybudování situací, k jejich přesnému rozčlenění a smysluplné práci s pauzami a pozastaveními. Navíc dokázal sjednotit hereckou nadsázku, takže je stylově čistá, a přitom má každá z postav i své osobité rysy. Do stylové čistoty inscenace zapadá i scénické řešení, kdy kýčovitý obrázek zákoutí v parku s kašnou je v řádu zvolené nadsázky. V hereckých akcích je pak využito všeho, co tato scéna nabízí a umožňuje (jako příklad si uveďme mytí skleniček pod tryskající vodou v kašně). Výborně, jako komentář beze slov, funguje vybíhání dam na forbínu a jejich pohledy do hlediště.

Inscenace *Ach, ta něha našich dam* je příkladem kvalitního zábavného divadla, které dokázalo z chytře napsaného textu vytěžit maximum. **-naex-**

schopnosti toto rozehrávání vymyslet a naplnit. Jsou plastické, temperamentní, výrazné, rasantní, dravé, dynamické, proměnlivé, vtipné, přesné, hravé. Prostě všechno, co je potřeba, aby inscenace tohoto textu byla naplněna a fungovala mají a dovedou to v souhře uplatnit a předvést. Mám jen jeden pocit, který u těchto her není zase tak neobvyklý: že jsou příliš věcné, střídlivé, někdy až žánrově drobnokresebné a v něčem zcela konvenční. Ale to nic nemění na tom, že na ty dámy ve stochovské inscenaci je radost pohledět. **Jan Císař**

OBRAZEM: UTKÁNÍ POROTA vs. ZBYTEK SVĚTA

VIDĚNO KALEIDOSKOPEM

NA SVĚDOMÍ NEMÁM ČAS
ANEB KDO JE ZA DVEŘMI: ŽENA NEBO MUŽ?

Ukáží-li se vám dvě čárky, nedivte se, když vám partner odpoví: „A co to má společného se mnou?“ Jste prostě obět osudu a tohle je největší ze všech vašich neštěstí. Lůno vaše je příliš staré a děsíte se svého těla? Je vám ho líto? Nemusí. Raději se ptejte, kde je jevištní pravda, kde končí svobodná vůle člověka a začíná jevištní lež. Jsme bezmocné, leč víme. Svět je jeden velké bordel a můžeme za to prasáci. Člověk totiž nikdy neví, kdy vznikne mírné industriální štěstí. Tak hodně štěstí. *-jasos-*

DNES

NEDĚLE 18. KVĚTNA 2008

11.00 Slavnostní zakončení Celostátní přehlídky Divadelní Třebíč / Divadelní Děčín 2008 s předáním ocenění a vyhlášením výsledků, včetně návrhů pro Jiráskův Hronov 2008 (+ překvapení!)

12.00 Slavnostní raut

A DÁL?

23. - 25.5. Písek, 47. ročník Celostátní přehlídky experimentujícího divadla Šrámkův Písek

13. 6. - 19. 6. Trutnov, 37. ročník celostátní přehlídky dětského divadla Dětská scéna 2008

16. 6. - 20. 6. Prostějov, 51. ročník celostátního festivalu poezie Wolkerův Prostějov

29. 6. - 4. 7. Chrudim, 57. ročník celostátní přehlídky amatérského loutkářství Loutkářská Chrudim

31. 7. - 9. 8. Hronov, 78. ročník celostátního festivalu amatérského divadla Jiráskův Hronov

15. 8. - 24. 8. Šumperk, Setkání mladých amatérských divadelníků (S.M.A.D)

Zpravodaj XVII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč / Divadelní Děčín 2008. Redakce: Lucie Nálevková, Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.

